

Ούτε η πίστη είναι δικό μας κατόρθωμα! (Αγ. Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Νοεμβρίου 6, 2012

Μόνο η χωρίς όρια Θεϊκή παν-αγαθότης του Χριστού είχε και την αγάπη και την δύναμη να σώσει τον κόσμο. Πράγματι, με την δύναμη του Χριστού, οι ψυχικά νεκροί αναζωογονούνται, ανασταίνονται και ανυψώνονται στην αιώνια Θεϊκή ζωή, πάνω απ' όλες τις Θεϊκές ουράνιες δυνάμεις.

Από την αρχή μέχρι το τέλος η σωτηρία είναι δώρο της παναγαθότητος του Θεού και σε καμιά περίπτωση δημιουργήμα των ανθρώπινων προσπαθειών, των ανθρώπινων δυνάμεων και των ανθρώπινων έργων.

Όλη η Θεανθρώπινη οικονομία της σωτηρίας, όλες οι ένθεες Θεανθρώπινες δυνάμεις, τις οποίες ο Κύριος έφερε σε αυτήν, και όλα τα καλά, τα αγαθά και τα δώρα που μας δώρισε με την σωτηρία, αποτελούν και την χάρη της σωτηρίας. Γι' αυτό το ευαγγέλιο του Σωτήρα, το «σωτηριώδες» ευαγγέλιο, ονομάζεται «ευαγγέλιο της χάριτος του Θεού» (Πράξ. Απ. 20,24). Σε αυτή την θαυμαστή «χάρη» μας έχει φέρει (ο Χριστός) και έχουμε σταθεί με την πίστη και με τίποτε άλλο «την προσαγωγή» εσχήκαμεν τη πίστει» (Ρωμ. 5,2), ούτε με τη γνώση, ούτε με την κατοχή διαφόρων πραγμάτων, ούτε με την επιστήμη, ούτε με τον πλούτο, ούτε με τα αξιώματα και τις θέσεις, ούτε με τίποτε άλλο. Και την πίστη μπορεί να την έχει ο κάθε άνθρωπος, μόνο αν θέλει, εξαρτάται δηλαδή μόνο από τη δική του καλή θέληση (Α' Τιμ. 1,16). Αλλά μόνο επειδή είμαστε με τον Χριστό «υπό χάριν» (Ρωμ. 6,14), γι' αυτό και κάνουμε τον αγώνα της ελεύθερης πίστεως μας, φωτιζόμενοι και ενισχυόμενοι από την χάρη. Γι' αυτό και ο άγιος Απόστολος ευαγγελίζεται «τη γαρ χάριτι έστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ' υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσεται». Δεν υπάρχει ανθρώπινο έργο που θα μπορούσε να σώσει το ανθρώπινο γένος από τον θάνατο και τον διάβολο. Μα και αν ακόμα όλα τα ανθρώπινα έργα είχαν αυτόν τον σκοπό και γίνονταν ένα τεράστιο έργο, πάλι δεν θα μπορούσαν να κάνουν τίποτε,

Η σωτηρία μας από την αμαρτία, το θάνατο και το διάβολο, ξεπερνά όλες τις ανθρώπινες δυνάμεις και όλα τα ανθρώπινα έργα. Αυτό, ολοκληρωτικά, τέλεια και με κάθε πληρότητα, είναι έργο της παν-αγαθότητας, παν-αγάπης και παντοδυναμίας του

Κυρίου Ιησού Χριστού. Και έτσι οι άνθρωποι δεν έχουν δίκιο να «καυχώνται» για κανένα έργο τους, είτε προσωπικό, είτε συλλογικό. Γιατί, για την σωτηρία δεν σημαίνουν τίποτε, ούτε η κουλτούρα, ούτε ο πολιτισμός, ούτε η επιστήμη, ούτε η τεχνολογία, ούτε η φιλοσοφία, ούτε η τέχνη.

Πράγματι, όλα αυτά είναι υπερβολικά αδύνατα, απέναντι στην τρομερή πραγματικότητα του θανάτου. Μόνο μία ανθρώπινη πράξη έχει εδώ αξία και αυτή είναι η πίστη στον Θεάνθρωπο, πίστη στο έργο της σωτηρίας, που Αυτός πραγματοποίησε και αδιάκοπα πραγματοποιεί. Συνεπώς η πίστη, είναι η συνεισφορά μας, η συμβολή μας στο έργο της σωτηρίας μας, της σωτηρίας μας από την αμαρτία, το θάνατο και το διάβολο. Για να τελειοποιηθεί το έργο της σωτηρίας μας απαραίτητη είναι η Χάρη του Θεού.

Ο Θεανθρώπινος αγώνας του Χριστού για την σωτηρία μας, είναι χωρίς όρια, είναι τόσο τεράστιος, τόσο «μέγας» ώστε η πίστη μας να είναι πάντα μικρή, πάντα ελάχιστη, πάντα λυμφατική, για να γίνει «κατανοητός και αντιληπτός» (αυτός ο αγώνας). Γι' αυτό και συχνά με τους Αποστόλους παρακαλούμε «Κύριε πρόσθεσ ημίν πίστιν» (Λουκ. 17,5) και «ενίστε» απελπισμένα φωνάζουμε «πιστεύω, Κύριε βοήθει μου τη απιστία» (Μάρκ. 9,24). Η πίστη μας σε όλες τις βαθμίδες είναι πάντα «κατά την ενέργεια του κράτους της ισχύος αυτού» (Εφεσ. 1,19). «Για να μη σε αφήσει να υπερηφανευθείς, λέγει ο ιερός Χρυσόστομος, κοίταξε πως σε ταπεινώνει «τη γαρ χάριτι έστε σεσωσμένοι», λέγει «διά πίστεως». Ύστερα πάλι, για να μη καταστρέψει το αυτεξούσιο, πρόσθεσε και την δίκη μας συμβολή και πάλιν αναιρεί αυτήν και λέγει «και τούτο ουκ εξ' ημών». Ούτε η πίστη, λέγει, είναι δικό μας έργο. Γιατί αν δεν ερχόταν, αν δεν προσκαλούσε, πώς θα μπορούσαμε να πιστεύσουμε; Γιατί «πώς» λέγει «πιστεύουσιν» εάν μη ακούσωσιν;» (Ρωμ. 10,14). Ωστε, ούτε η πίστη είναι δικό μας κατόρθωμα. «Θεού» λέγει «το δώρον». Αλλά μήπως ήταν αρκετή η πίστη για να σώσει; λέγει. Αλλά για να μη μας σώσει χωρίς εμείς καθόλου να συμπράξουμε, για να μην είμαστε τελείως αργοί, λέγει, Οτι αυτήν (την πίστη), εζήτησε ο Θεός. Είπε, ότι η πίστη σώζει. Επειδή θέλησε ο Θεός, γι' αυτή η πίστη έσωσε. Γιατί, ειπέ μου, πού σώζει η πίστη χωρίς έργα; Τούτο είναι δώρο του Θεού, «ίνα μη τις καυχήσεται» (Εφεσ. 2,9), για να μας κάνει ευγνώμονες για την χάρη. Τί δηλαδή; λέγει. Αυτός εμπόδισε να δικαιωθούμε από τα έργα; Καθόλου· αλλά κανένας, λέγει, δεν δικαιώθηκε από τα έργα, για να φανερωθεί η χάρη και η φιλανθρωπία του Θεού. Δεν μας απομάκρυνε, ενώ είχαμε έργα, αλλά επειδή εγκαταλειφθήκαμε από τα έργα, μας έσωσε με την χάρη, ώστε κανένας λοιπόν να μη μπορεί να καυχιέται» (*Ιερού Χρυσοστόμου, Λόγος Δ' προς Εφεσίους*).

«Τη γαρ χάριτι έστε σεσωσμένοι διά της πίστεως» και αυτό δεν είναι από μας. Από μας είναι η πίστη, αλλά αιτία και πηγή της είναι ο Θεός. Γιατί αν δεν ενσαρκωνόταν Αυτός, πώς ήταν δυνατό εμείς να πιστέψουμε; Γιατί «έχει λεχθεί» «πώς θα πιστεύσουν αν δεν ακούσουν;». Γι' αυτό και ο άγιος Απόστολος ονομάζει την πίστη

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<http://alopsis.gr>

έργο Θεού. Και η πίστη είναι ακόμη δώρο Θεού, γιατί «καθ' εαυτή» δεν μπορεί να σώσει (τον άνθρωπο) αν ο Θεός δεν ήθελε να τον σώσει. Έτσι λοιπόν, η πίστη μας είναι περισσότερο δώρο Θεού, όπως δώρο Θεού είναι και η σωτηρία «διά της πίστεως». «Ούτε από έργο μπορεί και πρέπει κανείς να καυχηθεί». Όχι γιατί ο Θεός δεν θα ήθελε να σώσει με τα έργα, αλλά γιατί κανένας δεν μπορεί να σωθεί με τα έργα, αν δεν υπάρχει η πίστη. Εξαιτίας αυτού, σε καμιά περίπτωση, κανένας δεν μπορεί να σωθεί με τα έργα. Λοιπόν ας μη καυχιέται» (*Οικούμενιος*).

(Αγ. Ιουστίνου Πόποβιτς, «Προς Εφεσίους Επιστολή Απ. Παύλου», εκδ. Βασ. Ρηγόπουλου, Θεσ/νίκη, σ.86-89)

(Πηγή ηλ. κειμένου: fdathanasiou.wordpress.com)